

PROP DE VOSALTRES

La festa del Peu del Romeu

Estimats diocesans:

A la nostra ciutat de Lleida, al llarg i freqüentat carrer Major, hi ha un petit —però molt estimat— oratori dedicat a l'apòstol Sant Jaume: el PEU DEL ROMEU. Allí un grup de devots lleidatans hi té el seu permanent lloc de reunió i hi posa el seu cor, amb la convicció que el seu treball a favor de la ciutat té una doble dimensió, la social-festiva i la religiosa. La junta i els membres dels PESSEBRISTES centren el seu treball en la festa de Nadal, especialment al voltant del que significa el «món» dels pessebres, procuren que aquesta tradició multiseular romanguí viva entre nosaltres i aconseguen que tota la ciutat es vesteixi de gala per contemplar el fet del Naixement de Jesucrist. Els agraïm la seva tasca. L'altre element important de la seva tasca és la festa més popular de l'estiu, ELS FANALETES, que gira entorn de la figura de l'apòstol sant Jaume que, segons conta la tradició, va ser atès a l'espai de l'actual oratori d'una ferida al peu quan peregrinava cap a Saragossa.

La Festa dels Fanalets té lloc durant la tarda del dia 24 de juliol, vigília de la celebració festiva de Sant Jaume i és molt coneguda per tothom. Després de la celebració de l'Eucaristia a la Parròquia de Nostra Senyora del Carme hi surt una nombrosa processó pels carrers fins a arribar a l'esmentat oratori. Té dues característiques que la converteixen en una singular manifestació religiosa: els assistents porten a les mans un fanalet que els fa

llum per caminar i per curar la ferida. Hi participen molts nens de totes les edats que contemplen sorpresos el seu fanalet i, sobretot, la imatge de l'Apòstol que presideix i intercedeix davant del Senyor pels habitants de Lleida i per les seves necessitats.

La peregrinació va acompanyada per una banda de música i per figures emblemàtiques de la tradició popular de la ciutat. És molt vistosa i, a més, impressiona pel colorit dels objectes lluminosos i l'alegria dels qui participem en aquesta manifestació religiosa. Fa anys i segles que se celebra, segons expliquen els historiadors de la nostra ciutat que aprecien el significat del fet ocorregut i encoratgen a no perdre els signes de les nostres tradicions. A més, els pastors de l'Església estan obligats a canalitzar i orientar per tots els mitjans al seu abast les expressions de la fe que poden apa-

rèixer en moltes manifestacions populars.

Aquesta festa és considerada com a «religiositat popular» i remet a una experiència universal: en el cor de tota persona, com en la cultura de tot poble i en les seves manifestacions col·lectives, hi ha sempre present una dimensió religiosa. Tot poble tendeix a expressar la seva visió total de la transcendència a través de mediacions culturals, en una síntesi característica, de gran significat humà i espiritual. Encara que la religiositat popular no té necessàriament relació amb la revelació cristiana, en molts indrets s'impregnen aquestes manifestacions de diverses formes d'elements cristians i donen lloc a una espècie de catolicisme popular en què

coexisteixen harmònicament elements provinents del sentit religiós de la vida, de la cultura pròpia d'un poble i de la revelació cristiana.

Un any més convido tothom a participar en aquesta festa popular. Com que hi acostumen a venir molts nens, no dubteu a explicar-los algunes paraules que us puguin preguntar: apòstol, el fanalet, la llum, la comunitat, la peregrinació, evangelitzar. Tot això tenint com a centre Jesús, l'amic, el mestre que ensenya —en som deixebles— i que envia a predicar el seu missatge amb paraules i amb obres a tots els pobles —en som apòstols.

Amb la meva benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Reunió del Consell Presbiteral

El Consell Presbiteral del bisbat de Lleida es va reunir el passat 22 de juny sota la presidència del bisbe Salvador. L'organisme diocesà representant del presbiteri, que ajuda amb els seus consells al bisbe en el govern de la diòcesi, va repassar els principals assumptes que afecten el Bisbat.

D'altra banda, també es va reunir el Consell Arxiprestal «Verge de l'Acadèmia» el 21 de juny en la seva

cinquena i última trobada d'aquest curs 2022-2023, que va servir per fer revisió de l'activitat duta a terme durant aquests mesos.

El repte per al curs vinent és continuar amb el procés del Sínode, potenciar la pertinença a la nostra Església diocesana, potenciar la participació de totes les parròquies al Consell i afavorir la intercomunicació entre els dos arxiprestats de la ciutat.

CERCA DE VOSOTROS

La fiesta del Peu del Romeu

Queridos diocesanos:

En nuestra ciudad de Lleida está ubicado un pequeño, pero muy querido, oratorio en la larga y frecuentada calle Mayor que está dedicado al apóstol Santiago. Es el PEU DEL ROMEU donde un grupo de devotos lleidatans pone su corazón y tiene su permanente lugar de reunión. Este grupo tiene la convicción de que su trabajo en favor de la ciudad tiene una doble dimensión, la social-festiva y la religiosa. La junta de los PESSEBRISTAS y todos sus miembros centran su trabajo en la fiesta de Navidad con todo lo que significa el «mundo» de los belenes; procuran que esta tradición multiseccular permanezca viva entre nosotros y consiguen que toda la ciudad se vista de gala para contemplar el hecho del Nacimiento de Jesucristo. Les agradecemos su tarea. Centran también su trabajo en la fiesta más popular del verano, ELS FANALETES. Toda ella gira alrededor de la figura del apóstol Santiago que, según cuenta la tradición, fue atendido en el espacio del actual oratorio de una herida en el pie cuando peregrinaba hacia Zaragoza.

Hablamos hoy de la Fiesta dels Fanalets que tiene lugar durante la tarde del día 24 de julio, víspera de la celebración festiva de Santiago. El lugar es muy conocido por todos. Tras la celebración de la Eucaristía en la Parroquia de Nuestra Señora del Carmen parte una numerosa peregrinación por las calles hasta llegar al mencionado oratorio. Tiene dos características que la convierten en una singular manifestación religiosa: los asistentes llevan en sus manos un farolillo que nos da luz para caminar y para curar la herida; también abundan los niños de todas las edades que contemplan sorprendidos su farolillo y, sobre todo, la imagen del Apóstol que preside e intercede ante el Señor por los habitantes de Lleida y por sus necesidades.

La peregrinación va acompañada por una banda de música y figuras emblemáticas de la tradición popular de nuestra ciudad. Es muy vistosa y, además, impresiona el colorido de los objetos luminosos y la alegría de todos cuantos participamos en esta manifestación religiosa. Arrastra años y siglos de celebración según cuentan historiadores de nuestra ciudad que aprecian el significado del hecho ocurrido y alientan a no perder los signos de nuestras tradiciones. Además los pastores de la Iglesia están obligados a encauzar y a orientar por todos los medios a su alcance los signos de la fe que pueden aparecer en muchas manifestaciones populares.

Esta realidad comentada está dentro de lo que se considera «religiosidad popular» y se refiere a una experiencia universal: en el corazón de toda persona, como en la cultura de todo pueblo y en sus manifestaciones colectivas está siempre presente una dimensión religiosa. Todo pueblo tiende a expresar su visión total de la trascendencia a través de mediaciones culturales, en una síntesis característica, de gran significado humano y espiritual. Aunque la religiosidad popular no tiene relación necesariamente con la revelación cristiana, en muchas regiones se impregnan esas manifestaciones de diversas formas de elementos cristianos, dando lugar a una especie de catolicismo popular en el que coexisten armónicamente elementos provenientes del sentido religioso de la vida, de la cultura propia de un pueblo y de la revelación cristiana.

Un año más invito a todos a participar en esta popular fiesta. Como acostumbran a venir muchos niños, no dudéis en explicarles algunas palabras que puedan preguntar: apóstol, el farolillo, la luz, la comunidad, la peregrinación, evangelizar. Todo ello teniendo como centro a Jesús, el amigo, el maestro que enseña (discípulos) y que envía a predicar su mensaje con palabras y con obras a todos los pueblos (apóstol).

Con mi bendición y afecto.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lleida

Fi de curs a l'IREL

La capella del Seminari-IREL va acollir, el passat 21 de juny, l'Eucaristia de final de curs de l'Institut de Recerca i Estudis Religiosos de Lleida, i es van lliurar les orles als alumnes que han finalitzat els estudis de Batxillerat i el Màster en Ciències Religioses. El bisbe Salvador va presidir la missa i l'acte de graduació dels alumnes.

D'altra banda, l'alumne Tomàs Nieves va presentar el 26 de juny la seva Tesina de Màster titulada *El baptisme: sacrament d'iniciació cristiana*. El treball, dirigit per

Paco Cabrero, es va presentar a la sala d'actes de l'IREL enmig d'una nodrida presència de familiars i persones interessades en el tema de la tesina.

L'IREL ja treballa en la seva oferta formativa per al curs que ve en què destaca el cicle de conferèn-

cies que cada any dedica a un tema que fa de fil conductor. Enguany el tema serà «Aprendre». La lliçó inaugural la farà el filòsof i pedagog Gregorio Luri, el 19 d'octubre, al Rectorat de la Universitat de Lleida amb el títol «Aprendre de la vida».

L'Església de la Sang tanca a l'estiu

L'Església de la Sang romanà tancada els mesos de juliol i agost i la primera quinzena de setembre. Les misses es reprendran a partir del 15 de setembre en l'horari habitual, a dos quarts de vuit de la tarda.

Al marge d'això, la Congregació de la Puríssima Sang participarà, juntament amb altres entitats con-

vidades, en l'ofrena a sant Jaume al Peu del Romeu, que organitza l'Agrupació llerdenca de Pessebristes el proper 20 de juliol a partir de les vuit del vespre.

El dia 25 de juliol, Festivitat de Sant Jaume, és farà l'ofrena d'un fanalet dedicat a la Mare de Déu de la Soledat a l'Església de la Sang a partir de les sis de la tarda.

Missa per sant Joan, patró de la diòcesi

La Parròquia de Sant Joan de Lleida va acollir, el 24 de juny, la missa amb motiu de la festivitat de Sant Joan Baptista, precursor i parent de Jesús, i patró de la diòcesi de Lleida. L'Eucaristia la va presidir el bisbe emèrit, Joan Piris, i va ser concelebrada per Mn. Jaume Pons i Mn. Joan Ramon Ezquerra, rectors de les parròquies de Sant Joan i el Carme.

Sant Joan és el patró de la diòcesi de Lleida des de 1867, quan el bisbe Marià Puigllat i Amigó ho va sol·licitar al papa Pius IX.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

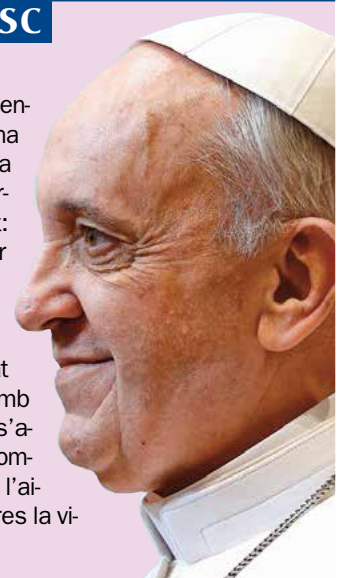

@Pontifex_es: «Preguem junts perquè les dones, totes les dones, siguin respectades, protegides, valorades. Agredir una dona i una mare és fer-li a Déu el mateix, que va prendre d'una dona, d'una mare, la condició humana» (8 de març).

@Pontifex_es: «Cada batejat és enviat a anunciar la Bona Notícia, estimant i servint els altres. No podem romandre com a mers espectadors; el zel apostòlic ens impulsa a buscar sempre noves maneres d'anunciar i de testimoniar l'amor de Déu» (8 de març).

@Pontifex_es: «L'almoïna, feta sense cridar l'atenció dels altres, dona pau i esperança al cor. Ens revela la bellesa del donar que ens permet descobrir un valuós secret: «La felicitat està més en donar que en rebre» (Hch 20,35)» (8 de març).

@Pontifex_es: «Jesús, assedegat d'amor, sadolla la nostra set amb amor. Com amb la samaritana, s'acosta a nosaltres en el quotidià, comparteix la nostra set, ens promet l'aigua viva que fa brollar en nosaltres la vida eterna» (12 de març).

El bisbe Salvador es troba amb el bisbe de Iasi

El bisbe Salvador Giménez va aprofitar la seva visita a Romania per assistir a la cerimònia d'ordenació sacerdotal de Cipriano Fecheta, germà del rector d'Aitona, Paul Fecheta, per reunir-se amb el bisbe de Iasi, Iosif Paulet. Cal recordar que les diòcesis de Lleida i Iasi tenen un conveni que ha permès que diversos sacerdots d'aquesta procedència —entre ells el mateix Paul Fecheta— hagin vingut en missió a les terres de Lleida per minimitzar els efectes de la falta de vocacions i de l'envelliment dels actuals. La trobada, marcada per l'hospitalitat i la fraternitat entre els dos prelats, va servir per renovar els llaços entre els respectius bisbats.

La cerimònia d'ordenació de Cipriano Fecheta va ser presidida pel bisbe Iosif i concelebrada pel bisbe auxiliar Petru Sescu i el bisbe emèrit Petru Gherghel. En to-

tal es van ordenar dotze nous sacerdots, en una Eucaristia en què van participar 300 preveres i al voltant de 1.500 fidels, que van omplir la Catedral de Nostra Senyora Reina.

Alumnes de l'Episcopal fan el Camí de Sant Jaume

Una quarantena d'alumnes del Col·legi Episcopal han fet el Camí de Sant Jaume entre el 26 de juny i el 3 de juliol. El bisbe Salvador va acomiadar-los

en la seva sortida en autocar des de l'esplanada del Camp d'Esports amb destí a Sàrria (Lugo), des d'on van iniciar la caminada a peu fins a Santiago de Compostel·la al llarg de les jornades següents. Els nois i noies, que s'havien estat preparant per a aquesta experiència al llarg de tot el curs, han cobert un tram d'uns 111 quilòmetres en cinc etapes. El bisbe Salvador, juntament amb la directora de l'Episcopal, Antonieta Mateus, va animar els joves a aprofitar l'experiència. Així mateix, també va tenir l'oportunitat de saludar un grup de quaranta nenes i nenes de tercer de primària del Claver, que també sortien de campaments a Senet.

A Ars pels 50 anys d'ordenació

Un grup dels sacerdots que es van ordenar a València el mateix dia que el bisbe Salvador, el 9 de juny de 1973, han viatjat a Ars (França) per celebrar les seves noces d'or sacerdotals. Dels 23 sacerdots que es van ordenar aleshores, deu van trobar-se el 26 de juny al Bis-

bat de Lleida, on van fer una visita al Palau Episcopal i a l'Acadèmia Mariana, i després de dinar plegats, van sortir junts cap a Ars, la localitat de l'Alvèrnia-Roina-Alps, on va viure sant Joan Maria Vianney.

Durant l'estada a França també visitaran Albi, Tolosa de Llenguadoc i Lió.

REFLEXIONS

Et demano el teu amor

Estem massa acostumats a demanar a Déu tot i més. La gran distorsió de la fe és la instrumentalització de Déu, fer-lo servir per demanar-li allò que no tenim i entenem que ens ho pot donar. Però ens passa per alt que és Déu el que acaba demanant-nos i, molt sovint, quan ens demana, no sabem què donar-li.

Jesús ens va concretar què ens demana Déu a cada un de nosaltres. Va ser tan clar i directe quan li va preguntar a un tal Pere, esporuguit i alhora envalentit, tot veient davant seu el Ressuscitat. Aquell diàleg de Jesús i Pere traspua el secret més gran per fer-nos entendre què ens demana Déu: que l'estimem.

Déu, en la figura de Jesús davant de Pere, ens ve a demanar el nostre amor. Tal com està redactat es tracta d'un veritable pacte. Per tres vegades Jesús li va demanant a Pere que ratifiqui la seva estimació. De quina manera devien ressonar-li aquelles poques paraules a Pere i com ens sotraguen encara ara quan li sentim pronunciar a Jesús: «Valentí, m'estimes més que...». No hi ha escapatòria, Jesús ens encercla amb el seu desig de ser estimat per mi.

Quan Pere li ha de respondre tres vegades, passant per la humilitat i per la tristesa per haver de repetir una mateixa afirmació, com si no fos creïble, està deixant clar que Jesús li està demanant el que més li costa de donar: el seu amor incondicional. I se'ns fa molt difícil anar a trobar el perquè d'aquesta petició de Jesús.

Però ho he vist clar, el nen demana que l'estimi perquè ho necessita, perquè em necessita. Jesús em demana que l'estimi perquè em necessita. Encara que sembli impossible però és així de cert, hem estat creats per regalar el nostre amor a Déu, perquè Déu sigui estimat per nosaltres. Meditem sovint sobre aquesta gran missió que Déu mateix ens encomana: estima'm.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

17. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14.22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; sant Lleó IV, papa (847-855); beata Teresa de Sant Agustí i companyes, verges carmelitanes i màrtirs.

18. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.

19. ■ Dimecres [Ex 3,1-6.9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Simmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. ■ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Apol·linar, bisbe i mr.; sant Elies, profeta (s. IX aC), santa Margarida, vg. i mr.; sants Pau i Sisennand, diaques i màrtirs a Còrdova.

21. ■ Divendres [Ex 11,10-12,14 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prevere i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC).

22. □ Dissabte [Ct 3,1-4a (o bé: 2C 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1-2.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixeble de Jesús; sant Teofil, pretor romà mr.

23. ■ Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 12,13.16-19 / Sl 85 / Rm 8,26-27 / Mt 13,24-43 (o bé, més breu: 13,24-30)]. Santa Brígida de Suècia, religiosa viuda, fundadora de l'Institut del Salvador i copatrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, màrtirs; santa Conegunda, religiosa franciscana.

Diumente XV de durant l'any (A)

COMENTARI

«Una part caigué a la terra bona i donà fruit»

Jesús era molt bon pedagog. Per això feia servir paràboles, és a dir, com historietes per fer entendre als deixebles el seu missatge. Avui hem escoltat la coneguda paràbola del sembrador. Tenim la sort que el mateix Jesús en fa l'explicació. La llavor que sembra un sembrador cau en quatre terrenys diferents: *arran del camí; en un terreny rocós; entre els cards; i per fi, una altra part va caure en terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta.* Només aquesta llavor va produir fruit en major o menor quantitat. L'explicació de Jesús és clara: *la llavor és la predicació del Regne*, podem dir la Paraula de Déu. Alguns l'escolten però no l'entenen, no li donen més importància i es perd el fruit. Altres reben aquesta paraula amb alegria però quan arriben les dificultats o les persecucions, sucumbeixen de seguida. En altres sembla que la Paraula de Déu dona fruit però tot seguit les preocupacions del món present i la seducció de les riqueses fan que no fructifiqui. Jesús, doncs, ens convida a mirar com acceptem la seva Paraula i fins a quin punt som capaços de superar tant les dificultats de la vida com sobretot les preocupacions de cada dia o bé l'encís de la riquesa. No ens enganem doncs, pensant que rebem amb alegria la Paraula de Déu; cal examinar si fem tot el possible perquè doni molt de fruit. És el que anunciava Isaïes que compara la paraula que surt dels llavis de Déu amb la pluja i la neu: aquestes no són estèrils: *fecunden la terra i la fan germinar.* Així la Paraula de Déu *no tornarà infecunda.* En aquesta sentit Pau ens recorda que *els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres.* Essent així, els problemes, les dificultats, les preocupacions, la riquesa no han de ser cap obstacle perquè la paraula de Déu doni molt de fruit en nosaltres. Quins impediments posen perquè la Paraula de Déu no doni en nosaltres el cent o almenys el seixanta o el trenta per u? La Paraula de Déu és sempre eficaç.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,10-11)

Diu el Senyor: «Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.»

► Salm responsorial (64)

R. *La llavor caigué en bona terra i donà fruit.*

Vetlleu per la terra i la regueu, / l'enriqueixu a mans plenes. / El rierol de Déu desborda d'aigua / preparant els sembrats. R.

Fecundeu la terra / amarant els seus solcs, / aplanant els terrossos / ablanint-la amb els xàfecs, / i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, / la fertilitat regalima de la vostra carrossa. / Aclama joiós l'herbei de l'estepa, / s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, / les valls, cobertes de blat, / aclamen joioses i canten. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors com la mare quan infanta. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 13,1-23)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assequé vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assequé. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: «El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,10-11)

Esto dice del Señor: «Como bajan la lluvia y la nieve desde el cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que cumplirá mi deseo y llevará a cabo mi encargo.»

► Salmo responsorial (64)

R. *La semilla cayó en tierra buena, y dio fruto.*

Tú cuidas la tierra, la riegas / y la enriqueces sin medida; / la acequia de Dios va llena de agua, / preparas los trigales. R.

Así preparas la tierra. / Riegas los surcos, / igualas los terrones, / tu llovizna los deja mullidos, / bendices sus brotes. R.

Coronas el año con tus bienes, / tus carriles rezuman abundancia; / rezuman los pastos del páramo, / y las colinas se orlan de alegría. R.

Las praderas se cubren de rebaños, / y los valles se visten de mieses, / que aclaman y cantan. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 8,18-23)

Hermanos:

Considero que los sufrimientos de ahora no se pueden comparar con la gloria que un día se nos manifestará. Porque la creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios; en efecto, la creación fue sometida a la frustración, no por su voluntad, sino por aquel que la sometió, con la esperanza de que la creación misma sería liberada de la esclavitud de la corrupción, para entrar en la gloriosa libertad de los hijos de Dios. Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gemiendo y sufre dolores de parto. Y no solo eso, sino que también nosotros, que poseemos las primicias del Espíritu, gemimos en nuestro interior, aguardando la adopción filial, la redención de nuestro cuerpo.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 13,1-23)

Aquel día, salió Jesús de casa y se sentó junto al mar, y acudió a él tanta gente que tuvo que subirse a una barca; se sentó y toda la gente se quedó de pie en la orilla.

Les habló muchas cosas en parábolas: «Salió el sembrador a sembrar. Al sembrar, una parte cayó al borde del camino; vinieron los pájaros y se la comieron. Otra parte cayó en terreno pedregoso, donde apenas tenía tierra, y como la tierra no era profunda brotó enseguida; pero en cuanto salió el sol, se abrasó y por falta de raíz se secó. Otra cayó entre abrojos, que crecieron y la ahogaron. Otra cayó en tierra buena y dio fruto: una, ciento; otra, sesenta; otra, treinta. El que tenga oídos, que oiga.»